

[Ebba Strange]

domsproblemer i Danmark og andre vestlige lande.

Det er på den baggrund beklageligt, at de danske regeringer aldrig efter Københavns-konferencen fik udarbejdet og fremlagt en handlingsplan for, hvordan de ville følge den nationale del af handlingsprogrammet op. Jeg har lyttet til fru Helle Degns beskrivelse af, hvordan den forrige regering forberedte en plan, og hvordan den nuværende regering ikke fik gjort arbejdet færdig. For os andre er det korte af det lange, at det aldrig er blevet lavet, og derfor vil jeg gerne opmuntre den nuværende regering til, at vi i det mindste får lavet en handlingsplan, når vi kommer hjem fra Nairobi.

Tværtimod har regeringerne, både den forrige og denne, konsekvent afvist de forslag, vi er kommet med fra SFs side, om at iværksætte særlige ordninger for kvinder inden for EFG og i forbindelse med arbejdstilbudsortningerne. Sociallovgivningen er blevet kraftigt forringet, og det har ramt kvinderne hårdest.

Men også på verdensplan er uligheden øget i de sidste fem år. Også her kommer uligheden særlig kvinderne til skade. Hele handlingsprogrammet bygger på nødvendigheden af, at der indføres en ny international økonomisk orden, som kan sikre udvikling i u-landene, men de rige i-lande har aldrig ønsket at efterkomme dette krav. Tværtimod er de multinationale selskabers dominans over verdensmarkedet stadig voksende med en kynisk udbytning af u-landene til følge. Dertil kommer inden for de sidste fem år den håbløse gæld, som en række u-lande befinder sig i.

Den nyimperialistiske udbytning rammer i særlig grad de fattige i u-landene og de fattigste u-lande, og den rammer i særlig grad kvinderne. Værst ramt er kvinderne i landdistrikterne, der bliver frataget deres traditionelle job med dyrkning af nødvendige fødevarer samt andre aktiviteter til gavn for familien og nærsamfundet, og som enten tvinges ud i ledighed og fattigdom, fordi dyrkningen lægges om til profitable afgrøder og overtages af multinationale selskaber, eller henvises til dårligt betalt industriarbejde, ofte af forældet, sundhedsnedbrydende art.

For at bekæmpe de hjemlige uligheder er det nødvendigt, at regeringerne udarbejder en national handlingsplan om, hvordan den vil

iværksætte særlige kvindepolitiske programmer til opfyldelse af de mål, der vil blive vedtaget i Nairobi, og at den forelægger en sådan handlingsplan for folketinget i næste samling.

For at rette op på uligheden mellem u-lande og i-lande er det vigtigt, at FN-maskineriet fortsat har kvindeudvikling på programmet, sådan at der kan udvikles en u-landspolitik, der tager udgangspunkt i de fattigstes, herunder kvindernes, behov, og som bygger på deltagelse af dem, der skal bruge udviklingen, og som bygger på en teknologi og en uddannelse, der svarer til de behov, kvinder har.

Derudover mener jeg, at en konkret dansk handlingsplan skal indeholde forslag til uddannelses- og beskæftigelsesprogrammer og dersuden tage fat på en række andre spørgsmål, der har været nævnt i arbejdsprogrammet, men som ikke er blevet løst, bl.a. kvindeforskning, hvor vi gerne skulle have vedtaget et godt forslag, allerede inden vi tager til Nairobi, og hvor regeringen nu burde love at sætte Kvindeforskningsrådets arbejde som anerkendelse af det arbejde, der er sket og fortsat skal ske dér.

Ligelig repræsentation af kvinder og mænd i råd og kommissioner er et emne, der flere gange har været debatteret her i tinget. Der må vi også have fart på.

Endelig er der de emner inden for sundhedsområdet, som trænger sig på, og som også har været til debat, og hvor indenrigsministeren nu har fremlagt en rapport for folketingets medlemmer. Det er emner, det er kolossalt vigtigt at kvinder deltager i debatten om og tager stilling til.

Det er vigtigt, at kvinder alle vegne selv er med til at træffe de beslutninger, der har så afgørende indflydelse på deres liv. Derfor var det også vigtigt, at Københavnskonferencen pålagde regeringerne at støtte kvindernes egne organisationer. Derfor synes jeg, det er pinligt også efter arbejdsministerens oplæg, at regeringen netop nu har valgt at fratage Danske Kvinders Nationalråd 2 konsulenter, der var knyttet til projektet »Kvinder i arbejde«, og jeg skal spørge, om arbejdsministeren dog ikke vil tage den beslutning op til overvejelse.

Dernæst vil jeg spørge, om man ikke har tænkt sig at være positiv over for Danske Kvinders Nationalråds forslag om at udsen-